

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové, soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupena JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2020, č. j. CPR-15374-3/ČJ-2019-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č. j. 13 A 33/2020 – 30,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 6. 3. 2019, č. j. KRPA-94516-17/ČJ-2019-000022-ZAM, jímž bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce 2 let, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl.

[2] V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) požádala o přiznání odkladného účinku. Žádost odůvodnila tím, že pokud napadené rozhodnutí nabude vykonatelnosti, stěžovatelka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky a bude nucena vycestovat, aniž by se mohla podílet na probíhajícím řízení o kasační stížnosti, v důsledku čehož bude krácena na svých právech.

[3] Stěžovatelka dále uvedla, že v současné době není žádoucí, aby se pohybovala na veřejnosti, podnikala mezistátní cesty a tím se vystavovala nebezpečí s ohledem na probíhající virovou epidemii.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, neboť je žalobkyně v projednávané věci

zastoupena právním zástupcem a osobní přítomnost žalobkyně na území České republiky není po dobu vedení řízení o kasační stížnosti nezbytná.

II. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[6] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy, tedy výjimku ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. Proto i k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby takové mimořádné okolnosti konkrétně vylíčil a podrobně zdůvodnil, proč se domnívá, že jeho mimořádná situace vyžaduje odložení účinků pravomocného rozhodnutí (k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má současně povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32).

[7] Rozhodovací praxi týkající se návrhů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v cizinecké nebo azylové agendě odůvodněných zejména možným dotčením procesních práv sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v nedávném usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38. V citovaném usnesení uvedl, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepostačuje pouze v obecné rovině vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nebo jeho právo být v kontaktu se svým zástupcem, pokud k tomuto tvrzení nepřistoupí další důvody či individuální okolnosti soudního řízení v dané věci. V nyní řešeném případě však stěžovatelka takové důvody ani specifické okolnosti v návrhu na přiznání odkladného účinku nepředestřela. Stěžovatelka neuvedla žádná tvrzení, z nichž by vyplývalo, že pro výkon práva na spravedlivý proces je její osobní přítomnost opravdu stěžejní.

[8] Nejvyšší správní soud nechce nijak bagatelizovat míru nebezpečí nákazy nemocí Covid-19, což stěžovatelka uvedla jako druhý důvod přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve svém případě. Stěžovatelka však neuvedla, z jakých důvodů je toto riziko v jejím případě vyšší než u jiných osob. Ani toto tvrzení tedy stěžovatelka dostatečně nekonkretizovala a neprokázala.

[9] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje v této věci podmínky pro přiznání odkladného účinku za splněné. Stěžovatelka nijak nekonkretizovala, jakých procesních práv by byla v důsledku nepřiznání odkladného účinku zbavena. Kasační stížnost je prostá vad a lze o ní věcně rozhodnout, přičemž v případě potřeby může komunikace stěžovatelky s jejím zástupcem probíhat i bez osobního kontaktu. Stěžovatelka neprokázala ani to, že by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti utrpěla nepoměrně větší újmu než jiné osoby.

[10] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a zvážení tvrzení stěžovatelky dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky napadeného rozsudku pro stěžovatelku samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na právech. Protože nebyla splněna již tato první podmínka pro přiznání odkladného účinku, Nejvyšší

pokračování

správní soud se dále nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[11] Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[12] Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy. Nelze z něj proto dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o věci samé (k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu